

Van: Blokbuster <donotreply@wordpress.com>
Verzonden: donderdag 8 mei 2014 12:56
Aan: Nieuwsarchief
Onderwerp: [Nieuw bericht] UKIP. Besparingspartij voor de 1% rijksten

admin geplaatst: "Bij de Europese en lokale verkiezingen kan de rechtse populistische UK Independence Party (UKIP) forse winst boeken. Als de partij van Nigel Farage daarin slaagt, zou het de eerste keer sinds de Eerste Wereldoorlog zijn dat een andere partij dan Labour of"

Nieuwe post op Blokbuster

[UKIP. Besparingspartij voor de 1% rijksten](#)

by [admin](#)

Bij de Europese en lokale verkiezingen kan de rechtse populistische UK Independence Party (UKIP) forse winst boeken. Als de partij van Nigel Farage daarin slaagt, zou het de eerste keer sinds de Eerste Wereldoorlog zijn dat een andere partij dan Labour of de Conservatieven een nationale verkiezing won.

Maar zal een stem voor UKIP ook leiden tot een beter leven voor de 'Britse arbeiders' die de partij beweert te verdedigen? Farage hoopt het enorme politieke vacuüm uit te buiten, maar om wat te doen?

UKIP wil stemmen van de werkenden en hun gezinnen overwinnen in traditionele bastions van Labour. Er was een bewuste beslissing om de dure grote verkiezingsborden en verkiezingscampagne in Yorkshire op te starten. Op één van de grote verkiezingsborden staat een grote wijsvinger naast de woorden: "26 miljoen mensen in Europa zoeken werk. Wiens jobs willen ze?"

De campagne wil op cynische wijze de begrijpelijke bezorgdheid van werkenden uitspelen. Het gaat om bezorgdheden als gevolg van het tekort aan werk, de openbare diensten die door besparingen sterk afgebouwd zijn, woede tegenover de corrupte politici en de superrijke elite of tegen het verraad door Labour.

Farage stelde dat hij de kiezers van Labour wil overwinnen alsook mensen die anders niet stemmen. Hij beweert dat een vijfde van de UKIP-kiezers anders niet zouden stemmen. De partij verdeelt bierviltjes om ontgoochelde kiezers in cafés doorheen het noorden van Engeland te overtuigen. Met een immense mediabelangstelling wordt UKIP breed naar voor geschoven als de beste manier om zowel de Conservatieve en Liberaal-Democratische regeringspartijen als Labour af te straffen.

Politiek gezien staat UKIP rechts van de Conservatieven. Maar veel kiezers van de partij houden er linksere opvattingen op na dan de drie gevestigde kapitalistische partijen. De meeste kiezers van UKIP willen meer publieke uitgaven, bijna 80% is voorstander van de nationalisatie van de energiebedrijven, 57% wil de nulurencontracten verbieden en 73% wil de spoorwegen opnieuw onder publiek bezit plaatsen.

Links imago

Als de kiezers gevraagd worden waarom ze UKIP zullen stemmen, komt de Europese Unie pas op de vijfde plaats. De belangrijkste thema's zijn gezondheidszorg, economie en migratie. Het is met deze kiezers in het achterhoofd dat UKIP de xenofobe retoriek over migratie combineert met pogingen om zich links voor te doen op bepaalde economische thema's.

Farage haalde de voorpagina's van de Britse kranten met zijn voorstel om de nulurencontracten aan banden te leggen. Hij voegde er snel aan toe dat hij niets te maken had met "militant syndicalisme". Het beperken van de nulurencontracten (een flexibel contract wordt opgemaakt waarbij de werknemer exclusief verbonden is met een werkgever die de werknemer kan oproepen wanneer hij dat wil, bijvoorbeeld als het druk is, maar niet verplicht is om de werknemer in te zetten, er wordt vertrokken van nul werkuren) zou effectief een stap vooruit zijn. UKIP legt bewust minder nadruk op de erg liberale voorstellen zoals de vlaktaks die de grote bedrijven bevoordeligt.

Tijdens een tussentijdse verkiezing in Wythenshawe in februari ging UKIP zelfs zo ver dat het pamfletten verspreidde met als titel: "Bescherm je uitkeringen, stem UKIP". De pogingen tot het opbouwen van een links imago zijn cynisch, maar ze kunnen ingang vinden omdat Labour met handen en voeten gebonden is aan het besparingsbeleid.

Hoe kan Labour tegen UKIP ingaan en die partij verwijten dat ze niet echt opkomt voor sociale uitkeringen als de eigen partijleiders beloven om "harder dan de Tories" te zijn inzake sociale zekerheid?

De waarheid is dat UKIP geen enkele verdediging zal vormen tegen de besparingen die de werkende bevolking treffen. De leiders van de partij en de centrale financiële ondersteuners ervan zijn rabiate rechtse vrijemarktfundamentalisten die niet zouden aarzelen om nog brutalere besparingen en asociale maatregelen dan de Tories door te voeren als ze daar de kans toe zouden krijgen.

77 miljard pond besparingen

UKIP zag zich verplicht om afstand te nemen van het eigen verkiezingsprogramma uit 2010, Farage heeft het over “onzin”, maar het geeft wel een idee van wat UKIP zou aanrichten als het de kans ertoe zou krijgen.

De partij was niet tevreden met de harde aanvallen door de Tories en beloofde om verder te gaan en de publieke uitgaven te beperken tot het niveau van 1997 en twee miljoen jobs in de publieke sector te schrappen. UKIP wilde in Wythenshawe kiezers die moeite hebben om rond te komen met hun uitkering overtuigen om voor haar te stemmen, maar in 2010 beloofde de partij om ongeschiktheidsuitkeringen volledig af te schaffen.

Enkele maanden geleden riep Farage nog dat de Tories ‘faalden’ om het tekort aan te pakken. Hij stelde dat enkel UKIP het aandurft om ernstig te besparen op de gezondheidszorg en pensioenen. Farage beloofde 77 miljard pond extra besparingen. Als hij nu gevraagd wordt naar zijn standpunten inzake sociale zekerheid, onderwijs en publieke uitgaven, antwoordt Farage dat hij niet over het binnenlandse beleid wil spreken tot na de verkiezingen van 22 mei.

In die plaatsen waar UKIP nu al gemeenteraadsleden heeft, stemmen deze vaak voor de besparingen. Dat is ook het geval als ze in de oppositie zitten. In Suffolk ging een gemeenteraadslid van UKIP zelfs zo ver dat hij de stemkaart van een afwezige collega gebruikte om twee keer voor een besparingsbegroting van de conservatieven te stemmen (de stemming maakt nu het voorwerp van een onderzoek uit).

Het populaire imago van Farage is een zorgvuldig in kaart gezette leugen. Een gewone man die klare taal spreekt, met een pint bier in de ene hand en een sigaret in de andere, doet hij zich voor als een instrument om de politieke en sociale elite aan te pakken. Farage stelde over het doel van UKIP: “Mijn prioriteit is een nieuwe politieke partij en beweging in dit land om op te komen voor de belangen van de gewone man.”

Gewoon elitair

Het zou totaal verkeerd zijn om Nigel Farage als ‘gewoon’ te omschrijven. Hij genoot een opleiding in een private eliteschool. Deze miljonair was voorheen beurshandelaar en is zelf deel van de geprivilegieerde elite. Hij was bij de Tories tijdens de oorlog van Thatcher tegen de arbeidersklasse. Hij verliet de conservatieven pas toen de regering van John Major het Verdrag van Maastricht ondertekende.

Farage haalt graag uit naar de ‘Eurocraten’, maar is bijzonder stil als het gaat over hoe hij zijn eigen zakken vult met meer dan 60.000 pond per jaar aan ‘onkosten’. De afluisterschandalen vormden voor hem geen probleem om een rijkelijk diner met Rupert Murdoch te houden. Dat verklaart wellicht waarom UKIP zoveel positieve aandacht krijgt in de krant The Sun.

In de nationale leiding van UKIP zit ook het voormalige conservatieve parlamentslid Neil Hamilton die in opspraak kwam toen hij vragen stelde in ruil voor geld. Als UKIP beweert dat het een antwoord biedt op corrupte politici, is dat een uiterst betwistbare stelling.

De vicevoorzitter Paul Nuttall verwijst graag naar de dagen dat “Labour parlamentsleden uit de mijnen en molens kwamen”, maar UKIP is er absoluut niet mee bezig om de werkende bevolking een zeg te geven in het beleid van de partij. Er is een groot verschil tussen electorale steun en het organiseren van een partij waarbij de georganiseerde arbeiders de politieke organisatie ook effectief in handen hebben.

De reden waarom parlamentsleden van Labour vroeger vaak van arbeidersafkomst waren, was de democratische betrokkenheid van miljoenen werkende mensen doorheen de vakbonden. De enige politieke organisatie die vandaag echt gecontroleerd wordt door vakbonden en werkenden is de Trade Unionist and Socialist Coalition(TUSC).

UKIP staat in werkelijkheid voor de politiek van de wanhoop. Miljoenen mensen die voor UKIP zullen stemmen doen dit omdat ze willen protesteren tegen de traditionele gevestigde partijen. Dit instinct is meer dan gerechtvaardigd, maar UKIP biedt geen oplossingen. In plaats van het establishment te bedreigen, speelt UKIP in feite een belangrijke rol in het verdedigen van dat establishment.

In plaats van de werkenden aan te moedigen om in gaan tegen de besparingen die de 1% rijksten nog rijker maken op de kap van de 99%, stimuleert UKIP verdeeldheid tussen de gewone werkenden en wordt haat gezaaid. In plaats van te beloven dat ze tegen de besparingen zullen stemmen, houdt UKIP er een dubbele retoriek op na waarbij de verkiezingspraatjes niet overeenstemmen met het stemgedrag.

Tenslotte waren er onthullingen over openlijk racisme onder kandidaten van UKIP voor de gemeenteraadsverkiezingen. Iedere bewering dat deze partij “zegt wat gewone mensen echt denken”, is totaal verkeerd. De beste manier om in de verkiezingen tegen de gevestigde partijen en hun beleid te protesteren, is met een consequent linkse stem gericht op de eenheid van werkenden van alle achtergronden tegen het besparingsbeleid. Dat is waarom TUSC opkomt voor een partij van en voor de werkende bevolking. In de Europese verkiezingen steunen we No2EU – Yes To Workers’ Rights, een initiatief geleid door de transportbond RMT. Zoals wijlen Bob Crow stelde: “UKIP is niet voor arbeidersrechten, openbare diensten of sociale zekerheid. Als mensen een alternatief zoeken, zullen ze het bij UKIP niet vinden.”

Wie financiert UKIP?

Tussen 2001 en 2013 kreeg UKIP meer dan 7 miljoen pond aan giften. Dat blijkt uit de rekeningen die bij de verkiezingscommissie werden ingediend.

Onder de donateurs vinden we:

- Julian Blackwell, eigenaar van publicatiegroep Blackwell's: 175.000 pond
- Sir John Craven, voormalige voorzitter van mijnbedrijf Lonmin (het bedrijf waar in 2012 in Marikana, Zuid-Afrika, een bloedbad onder mijnwerkers werd aangericht): 12.500 pond
- James Donald Charteris, een vroegere persoonlijke vriend van de Queen Mother: 54.000 pond
- Viscount Michael Cowdray, uitgever en de tiende grootste Britse grondeigenaar: 35.000 pond
- Lady Yvonne Vinson, vrouw van Nigel Vinson of baron Vinson, een voormalige vicevoorzitter van de Britse werkgeversfederatie: 10.000 pond

Het gaat dus niet bepaald om een partij die gefinancierd wordt door de 'gewone' werkmens.

Toen er in maart 2011 een grote vakbondsbetoging tegen het besparingsbeleid was, probeerden aanhangers van UKIP in mei 2011 een tegenbetoging te houden, een "betoging tegen de schulden". De organisator, Annabelle Fuller, een spin-doctor van wie recent werd gefluisterd dat ze een affaire heeft met Farage, stelde dat het pro-besparingsprotest er kwam omdat ze "totaal ontsteld" was door de vakbondsbetoging (The Guardian, 14 mei 2011).

Er werd in het kader van die betoging heel wat gesproken over een 'massabeweging' naar het model van de Amerikaanse Tea Party, maar er kwamen amper manifestanten op de actie af. Ze droegen protestborden met slogans als "Stop met mijn geld uit te geven" en "Welke besparingen? Wanneer zullen ze beginnen?"

Op de actie werd gesproken door Nigel Farage naast andere 'Eurosceptische' parlementsleden van de Tories zoals Priti Patel en Bill Cash. De wel erg verschillende opkomst van de vakbondsbetoging en de tegenactie was een realistische weergave van de echte krachtsverhoudingen.

[admin](#) | mei 8, 2014 om 10:53 am | Tags: [UKIP](#) | Categorieën: [Internationaal](#) | URL: <http://wp.me/p3CbqJ-1Xw>

[Abonnement Opzeggen](#) om geen posts meer te ontvangen van Blokbuster.

Verander je e-mail instellingen in [Beheer abonnementen](#).

Problemen met klikken? Kopieer en plak deze URL in je browser:

<http://blokbuster.be/nl/?p=7534>